

vision

SEFA ÇAKIR

art

I CLOSED
THE DOOR

20.11.2025

06.01.2026

from
THE OUTSIDE

VISION

platform

.co

Vision Art Platform'da 20.11.2025-06.01.2025 tarihleri arasında gerekleşen SEFA AKIR "KAPIYI DIşARIDAN KAPATTIM" sergisi için hazırlanmıştır.

Kaynak gsterilerek yapılacak alıntılar ve seili grsel malzeme dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla oaltılamaz.

Prepared by Vision Art Platform on the occasion of the exhibition SEFA AKIR "I CLOSED THE DOOR FROM THE OUTSIDE" dated 20.11.2025-06.01.2025.

No part of this catalogue may be reproduced in any way or by any means without permission in writing from publisher, except by reviewer who may quote brief passages and use selected visual material in a review.

© Vision Art Platform, 2025.

Ziyaret Gnleri ve Saatleri | Visiting Days & Hours

Salı-Cuma | Tuesday-Friday 11.00-18.00

Cumartesi | Saturday 12.00-18.00

Pazar-Pazartesi Kapalı | Sunday-Monday Closed

Süleyman Seba Cd. No:35 Akaretler
Beřiktař, İstanbul

visionartplatform.co
info@visionartplatform.co
IG: @visionartplatform

I CLOSED THE DOOR *from* THE OUTSIDE

Sanat dünyasına adım attığı günden bu yana, alışılmışın dışında yaklaşımıyla sanatçılar ve sanatseverler arasında köprüler kuran Vision Art Platform, Akaretler'deki mekânında çağdaş sanat alanındaki çalışmalarına devam ediyor.

Sanat ve sanatçı söyleşileri ve çeşitli etkinliklerin yanı sıra, sanatseverlerin sanatla ilgili farklı konularda kendilerini geliştirebilecekleri programlar da düzenleniyor. Koleksiyonerlik, okuma, sanat tarihi, küratöryel yaklaşımlar gibi birçok konuda bilgi sahibi sanatçılar, küratörler, akademisyenler ve sanat profesyonelleri, katılımcılarla deneyimlerini paylaşıyor.

Şimdiye kadar sanatçıların projelerine ve çalışmalarına ev sahipliği yapan Vision Art Platform, gelecekte sanat dünyasına kazandırmayı planladığı, sanat dünyasından yeni isimlerin ve tanınmış sanatçıların sergilerini izleyiciyle buluşturmak için hazırlıklarını sürdürüyor.

Vision Art Platform, which has built bridges between artists and art lovers with its out-of-the-box approach since the day it stepped into the art scene, continues its works in the field of contemporary art in its place in Akaretler.

In addition to art and artist talks and various activities, there will also be programs where art lovers can improve themselves on different topics about art. Artists, curators, academics and art professionals, who are well-versed in many subjects such as collecting, reading, art history, curatorial approaches, will share their experiences with the participants.

So far, hosting the projects and works of artists Vision Art Platform continues its preparations to present to the audience the exhibitions of new names and well-known artists in the art world, which it intends to bring to the art scene in the future.

Kapıyı Dışarıdan Kapattım

Gary Sangster

Sanatçılar genellikle kendilerine ait bir sözlük ve dilbilgisi oluşturur; pratiklerini, sistemlerini, yöntemlerini ve estetik alışkanlıklarını olabildiğince incelikli ve gizli tutarlar. Bu durum, biçimsel olarak kurgulanmış imge üretiminin gizemine katkıda bulunur, estetik olarak iddialı ve içerik açısından zengin sanat formlarına alan açmayı amaçlayan, profesyonel kurumsal ve amatör sosyal medyanın yüksek kaliteli, kusursuz biçimde üretilmiş imgeleriyle dolup taşan bir dünyada rekabet eden bir pratiğin parçası olarak.

Sefa Çakır ise burada bunu yapmıyor. Aksine, “Kapıyı Dışarıdan Kapattım” başlıklı bu sergide, düşünceli ve etkileyici biçimlerde uyarıcı, çağrışım yaratan ve yankı uyandıran imgeler üretme konusunda belirgin bir kesinlik ve açıklık sergiliyor. Bu imgelerden yayılan duygu, dünyanın düzeninin pek de yolunda olmadığı ve gençlerin sıkışmış bir durumda bulunduğu yönünde. Burada hiçbir şey göz alıcı ya da parlak değil; bu, tedirginliğin hâkim olduğu bir dünya.

Çakır’ın imzasını taşıyan öğeler arasında, çocuklara dair kimi zaman lirik bir nitelik taşıyan imgeler, meydan okuyan ya da hüzünlü bakışlara sahip genç yüzleri, bebeklerini kucaklayan genç anneleri, yıkık dökük ahşap evleri ve binaları, devasa arıları; ayrıca derin tonlu monokromatik kompozisyonları ve portrelerine titreşimli, canlı bir yüzey kazandıran, görüntülerine ise hareketli bir doku ekleyen “organik pikselleştirme” olarak tanımlanabilecek bir marker çizim tekniği yer alıyor.

Çakır sıklıkla ama her zaman değil, resim ve çizimin geleneksel figür-zemin ilişkisini bir kenara bırakır; bunun yerine fotoğrafik portrelerde görülen kesintisiz, koyu bir arka plan kullanır. İki çalışmada ise sade bir fon yerine, uzak bir gökyüzünde karanlık ve hareketli bir betimlemeyi tercih eder. Bu tür bastırılmış sunum biçimleri, figürlerin içine kapandığı ya da bir tür boyun eğmişlik hissi taşıdığı izlenimini güçlendirir. Aslında Çakır’ın çevreleri çoğunlukla simsiyah, neredeyse boş, kırık dökük ya da yoksundur. Binalar ve çocuklarla birlikte betimlenen manzaralardaki gökyüzü bulutsuz, donuk gri bir tonda kalır. Her şeyin kayıp ya da eksik olduğu, melankoliyle örülü bir çevre duygusu hâkimdir.

Bu yapıtlar dizisinde ayrıca şiirsel bir anlatı hissi vardır, görünmeyen ya da sezilmesi güç, ama bugünkü âna katkıda bulunmuş pek çok olay ve deneyimin etkisini taşıyan bir anlatı. Bu imgelerin, izleyiciye doğrudan erişilemeyen insanlara, yerlere ya da yaşantılara ait deneyimlerin sonucu olduğu öne sürülebilir. Ancak Çakır’ın imge, yapı ve biçim dağarcığını titizlikle düzenlemesi sayesinde bu yapıtlar, başka bir dünyaya ait ya da maddi olmayan bir şeyi ima eder.

Bazı çalışmalarda sanatçı aşırı yakın planı tercih eder; yüzleri izole eder, sabit ve güçlü bakışlarla, izleyiciye yönelen bir karşılaşma yaratır. Bu noktada imge, sanatçının öznesine yöneldiği kadar izleyiciye de yönelir. Bir anlamda Çakır, belgesel yakın bir rol üstlenir, kendiliğinden anları yakalar, öznesine yaklaşır, onların özgüvenini ve farkındalığını açığa çıkarır. Arka plan olarak kullandığı bazı bina imgeleri ise terk edilmişlik ve çöküntüyle simgelenen bir varoluşun kalıntılarını andırır.

Ancak Çakır, belgeciye yalnızca bir “tanık” olarak konumlandırıran ya da gazeteciliğe özgü basit kısıtlılığıyla boğan bakışın dışına çıkar; özne ve izleyici arasında etkileşim kurabilmek için çeşitli bakış açıları sunar. Bazı durumlarda, bakışını öznenin bakışına dönüştürür — öznenin gözlem alanını kontrol etmesine izin verir. Bu da sanatçının görünmez denetimini geri plana iter ve özneye izleyici arasında doğrudan bir diyaloga alan açar. Çakır, sınırlı renk paletinin derin, bastırılmış tonlarını kullanarak bu doğrudanlık hissini pekiştirir; imgelerinde neredeyse meydan okuyan bir farkındalık ya da bilme hali görünür kılar.

Bazı çalışmalarda çocuklar başka bir yere, çerçevenin dışına bakar; izleyicinin göremediği bir sahneye dalmışlardır. Çocuklar ve yaşanılmaz binaların yer aldığı, kısmen ıssız bir manzara dizisinde kasıtlı bir hüzün, hatta belki de bir “Büyük Buhran” yankısı hissedilir. Bir yapıtında iki çocuk el ele tutuşur ama birbirine bakmaz; yüzlerinde kabullenmiş bir ifade vardır. Burada siyah beyaz figürler, kan kırmızısı bir arka plan önündedir. Bir diğerinde ise eski bir ahır benzeri yapının önünde şeker kamışlarını kutlayan iki çocuk görülür; bu kez renkler tersine çevrilmiştir, figürler kırmızı, zemin siyah beyazdır. Çakır’ın kullandığı iki renkli sistem, hem imgelerini seçmedeki titizliğini hem de olağanüstü çizim tekniğini vurgular.

Ve sonra arı vardır. Aşırı büyük, neredeyse sürreal bir ton taşıyan arı. Sembolik değeri belirsizdir: bir sokucu, bir işçi, bir sürücü, bir bal üreticisi, bir tozlaştırmacı. “Tozlaşma, yaşam ağının temelidir; bitkilerin gıda üretmesini ve çiçeklerin tohum vermesini sağlar.” Arı birden fazla anlam taşıyabilir; ancak bu ölçekte, uzayda süzülürken ve tekrarlar görünürken tehditkâr olmaktan çok dostane, hatta umut verici görünür.

Kapıyı Dışarıdan Kapattım sergisinde Sefa Çakır, izleyiciye nadir bir şey sunuyor: Kaygılarını ve bu kaygıların görselleştirme teknikleriyle nasıl geliştirildiğini ve ifade edildiğini içeriden görme olanağı. Bunu yalnızca çizim tekniğinin ve yüzeylerinin canlı biçimiyle değil; aynı zamanda bakış açısının, biçimsel indirgemeciliğinin, koyu ve derin renk tercihinin, yıkık binalar ve genç figürleri farklı duruşlarda, hüzünlü, lirik, kendinden emin ya da meydan okur biçimlerde, betimleyişinin bilinçli seçimiyle de ortaya koyuyor.

I Closed the Door from the Outside

Gary Sangster

Artists generally hold a lexicon and grammar close, keeping their practice, their systems, methodologies and aesthetic habits, as discreet and nuanced as possible. Adding to the mystery of formalised image-making designed to create space for aesthetically ambitious and content rich forms of art, competing in a world deluged with high-quality, seamlessly executed images of both professional corporate, and amateur social, media.

Sefa Çakır does not do that here. Rather, in this exhibition, *I Closed the Door from the Outside*, he is demonstrably precise and specific in making images that can caution, evoke, and resonate in ways that are both thoughtful and compelling. The sense of these images is that the state of the world is not exactly right, and that the young are in a tight spot. There is nothing glamorous or bright here. It is a world of unease.

His signatures include somewhat lyrical images of children, the defiant or baleful faces of youths, young mothers holding infants, decrepit wooden houses and buildings, and gigantic bees, as well as deep-hued monochromatic imagery, and a form of rendering in marker that might be described as organic pixilation, which creates a kind of vibrating, enlivened surface to his portraiture and an animated texture to the imagery.

Çakır frequently, but not always, ignores the traditional figure ground relationship of painting and drawing in favour of the seamless, dark backdrop used in photographic portraiture. In two instances he eschews the plain background for a dark, frenetic rendering in a distant sky. These kinds of subdued presentation compound the sense of seclusion or the somewhat abject resignation of his subjects. In fact, many of Çakır's environments are either black, almost empty, or broken or bereft. The skies, when depicted in landscape images with buildings and children, are starkly cloudless and almost always a dull grey. An environment imbued with a sense of something lost or missing or a feeling of melancholy.

In this body of work there is also a sense of poetic narrative, one where there are many more influential events and experiences that have contributed to this particular moment in time that are unseen or elusive. One can surmise that these images are the result of experiences, of people or places, that are otherwise unknowable or invisible to the audience. Nevertheless, because of Çakır's precise arrangements of his lexicon of imagery, structure, and form, these works hint at something otherworldly or intangible.

In some of the work the artist elects for an extreme closeup, in which he isolates the faces, some with fixed, powerful stares, in a way that the image confronts the viewer as much as the artist confronts the subject. In some senses, Çakır seems to take the role of documentarian, capturing otherwise candid moments, closing in on his subjects, revealing their sense of confidence and self-awareness. And in some of the building images that form the backgrounds, they appear derelict, like surviving icons of abandonment and disrepair.

Yet Çakır upsets the usual characterisation of documentarian as witness, or the claustrophobia of simplistic journalistic images, by providing us with a range of viewing angles to engage the subject and the viewer. In some cases, the artist is sublimating his gaze to the gaze of the subject. He is permitting the subject to control the observational space, which submerges the artist's viewpoint, their invisible control, and places the subject in a near direct dialogue with the viewer. Çakır often enhances this sense of directness, depicting an expression of near defiance, or an affirmative sense of awareness, a knowing, through his use of the stark subdued depth of his limited colour palette.

In some of the work, children are looking elsewhere, beyond the frame of the image, rapt in attention to another scene not shown to the audience. In set of work including children and uninhabitable buildings in a somewhat barren landscape, there is a deliberate sense of wistfulness, perhaps even depression-era echoes. In one work two children hold hands, but look away from each other, their expressions resigned. Here, black and white figures with a blood red background. In another, two children celebrating their candy canes before an old barn-like environment, the colour coding reversed, with a blood red figures and black and white ground. The two-colour system Çakır deploys accentuates the precise elements of his image selection as well as his remarkable drawing technique.

And then there is the bee. The oversize bee, a distinctly surreal overtone. Its symbolic value is ambiguous. A stinger, a drone, a swarmer, a honey producer, a pollinator. "Pollination underpins the web of life, helping crops produce food and helping flowers produce seeds." The bee could have multiple meanings, but at this scale, floating in space, repeated so often, it seems unthreatening, friendly even, and a portent of possibility.

In *I Closed the Door from the Outside*, Sefa Çakır offers viewers something rare, an inside look at his concerns and how those concerns are developed and articulated through a careful and precise range of visualising techniques. Accentuated not just by the vibrant form of his drawing technique and surfaces, but also the deliberate selection of his viewpoint in image selection, the decisive, reductive forms and dark, deep colours in the choice of his backgrounds, and the depiction of his subjects, derelict buildings and young figures in various poses, wistful, lyrical, confident, or defiant.

Kalemşör

Sefa Çakır'ın sanatı üzerine -koleksiyoner gözüyle- kısa notlar

Ayşegül Çinici Yazıcı

Bugün sanat dünyasına erişim, günümüzün toplumsal ayrıcalık basamaklarını tırmanmanın en çok arzulanan yollarından biri. Sanatı sevmenin ve ona sahip olmak istemenin daha popüler olduğu bir dönemi daha hayal edebiliyor muyuz?...Kültür endüstrilerinde aidiyetin genel toplumsal ölçekte sanat kadar olumlu bir puan aldığı neredeyse hiçbir alan yok; sanatla ve yaratıcılarıyla yakınlık kurmak -kapitalizmin bir gereği olarak- sanat satın almak ve ona sahip olmak da bu parametrelere fazlasıyla etki ediyor. Üstelik sadece sahip olma güdüsünden de ötede, sanat eserine sahip olma yolundaki kişi artık bütünüyle bir deneyim kültürünün parçası... Sergiler, fuarlar, performanslar, dijital işler başdöndürücü bir hızla bizleri, hem bir deneyim hem de tüketim tüneline yönlendiriyor.

Gelgelelim, günümüzün sanat ekosisteminde herşey uzaktan gözüktüğü gibi cazip, rengarenk ve güllük gülistanlık değil. Sanat dünyasının hem sanatçıya hem de koleksiyonere sunduğu bütün olumlu güzelliklerin karşısında tehlikeler ve karanlık virajlar da var. Açık konuşalım; fahiş fiyatlı eserler, kimi zaman anlamsız sergiler düzenleyen küratörler, sıklıkla yoğun bir jargonun arkasına saklanan eleştirmenler, yüzeysel koleksiyonculuk uygulamalarını teşvik etmeye meyilli kimi sanat fuarları, sanatçılara yeni eserler üretmeleri için gereğinden fazla baskı yapan galeriler, kimi zaman kara para aklama ve vergi kaçırma gibi bir yığın etmenin arasında gözleri bulanıp havlu atmadan önce, sabırla, tutkuyla, aşkla, iyi sanatçıyı ve sanat eserini saptayıp bulmaya çalışan koleksiyonerler de var. Tabii yanlış anlaşılmaya da sebebiyet vermeyelim; bu tanıma göre sanki ortamın en masum aktörü koleksiyonerlermiş gibi gözüküyor ancak her zaman öyle olmadığını, her daim eleştiri oklarını çift yönlü fırlatmak gerektiğini de buraya not düşelim.

İşte tam olarak böyle dinamik ama aynı zamanda da kaotik bir dönemin ortasında tanımaya başladım ben Sefa Çakır'ın işlerini. Hem kar amacı gütmeyen bir sanat kurumunu yönetirken, hem büyük bir tutkuyla kendi koleksiyonuma eserler toplamaya çalışırken, hem de bunun uzantısında bu eserlerin yaratıcılarını bizzat tanımaya çalışırken...

Koleksiyon yapmanın birçok cilveli yönü, birçok ve farklı katmanda motivasyonları var ama temelde son derece öznel bir yolculuk. Benim yolculuğumda ise bir eser ile bağ kuruyor ve neticesinde ona sahip oluyorsam muhakkak onun yaratıcısı ile de dostluk kurma ve mümkün olduğunca yakından tanıma isteği temel bir içgüdü. Elbette bu her zaman herkes ile mümkün olamasa da, Sefa, bunu en mümkün kılan, en diyaloga açık, sorularına hep büyük bir samimiyetle cevap veren sanatçı dostlarımdan biri oldu. Şimdi geriye dönüp bakıyorum; yıllar içinde bir sergi kurarken, bir çerçeveyi duvara monte derken, Sefa koşup gelip defalarca bizlere destek veren bir el oldu ve bunu asla divalaşmadan ve -evet şu anda genç ama ileride de pek divalaşmayacağını tahmin ettiğim- o katıksız samimiyeti ile yaptı.

Biraz sanattan biraz hayattan derken, sohbetlerimiz ortamı hep zenginleştirdi. Başka sanatçıları, başka sergileri de beraber izlediğimiz, yorumladığımız oldu ve böyle akıp giden bir sürecin doğal olarak gelişen sürecinde Sefa'nın birkaç eserine sahip olma şansına eriştim.

Kanımcı Sefa, o güzelim Safranbolu'nun bağrından kopup gelirken havasını da ruhuna iyice katmış olmalı ki, eserlerinde de kişiliğinde de beni ilk olarak çarpan işte bu billur gibi masumiyet ve samimiyet olmuştur. Temel olarak hem çizim hem resim arasında bir yerde durur Sefa'nın işleri. Figüratifir çoğunlukla ama soyuta da pekala göndermeler yapar. Billur gibi bulduğum şeylerden biri de eserlerindeki grafiksel netlik ve uzaktan bakıldığında hiç de minimalmiş gibi durmayan ama aslında minimal olan estetiğidir. Sefa'nın kişiliğinin bir yönünde ince bir hiciv anlayışı hep vardır ve işte bu hafif hicivsel yönü, kanımcı gizli ve akıllıca serpiştirilmiş görsel kodlarla eserlerine de yerleşmiştir. Mesela, eserlerinin tematik alamet-i farika teması olan bebekler ve çocuklar, anne ve çocuklar, oyun oynayan çocuk grupları, doğal olarak ve başlangıçta pek masum gibi gözükürler ama aslında kaygıyı, parçalanmayı, benlik ve kimlik arayışını temsil eder ve onlara ikinci kere baktığımızda bizleri hafif hafif tedirgin kılan bakışlar fırlatırlar. Siyah-beyaz çizgi kullanımı, gravür çizgilerine bir yandan gönderme yaparken figürlerin etrafındaki mozaik benzeri parçalanmaları da ilmek ilmek örer ama bir dakika, figürler parçalanmakta mıdır, yoksa aslında bütünleşmekte midir? Bizi böyle arada bir yerde, arafta bırakmayı çok iyi becerir Sefa'nın işleri. Portrelerindeki kopukluk ve deformasyon hissi her birimizin içinde varolan çatışmalara dokunmak ister gibidir. Zamansız ve mekansız gibidir kurguları ama bu da sessiz ve derinden varoluşsal bir belirsizlik hissi yaratır.

Bütün bu içeriksel özelliklerinin yanında beni Sefa'nın 'kalemşörlüğü' de çok etkiler. Sefa, bir kağıt ve marker kalem tutkudur ve eserlerinin çok büyük bir yüzdesi bu tekniği kullanarak üretilmiştir. Temalar gelip gidebilir, belki zaman içinde değişkenlik gösterebilir ama kanımcı sanatçının tekniği ve tekniğindeki tutarlılık da çok önemlidir. İşte tam bu noktada Sefa, 21. yüzyılın bütün dijitalleşmesine karşı, çizginin sanatta hala nasıl da güçlü ve başlıbaşına etkili bir ifade aracı olduğunu net bir tavırla gösterircesine kalemni elinden düşürmeyen bir sanatçıdır. Yapay zekanın hem destek hem de tehdit olarak karşımıza dikildiği bir çağda, otomasyonun böylesine yaygınlaşmaya çalıştığı bir dönemde, el emeğinin ve dokunsallığın değerinin, insan dokunuşundaki tekilliğin yücelište oluşunu ve -belki de bu iki kıtanın birbirleriyle çok sıkı bir rekabet içinde olduklarını- hangimiz inkar edebiliriz?

Short Notes on the Art of Sefa Çakır – From a Collector's Perspective

Ayşegül Çinici Yazıcı

Hepimizin deneyimlediği ve gözlemlediği gibi, fikrin ve kavramsallığın güçlenmeye başlanması ve dijitalleşmenin eşliği ile beraber sonsuz bir zenginlikle geri dönen tüm zanaat alanları da bugünün sanatının çoğulcu ve zengin dilini oluşturuyor. Kanımca ve bazı kalıplaşmış inançların aksine, günümüzde zanaat sanattan hala ayrı düşmüyor, çünkü herşeyden önce sanatçının malzeme ile derin bir ilişki kurmasını sağlıyor.

Sefa'nın eserlerindeki incelikli zanaatı da kalemleri ve marker pen'leri ile örülüyor ve bu yüzden O, kelimenin tam anlamıyla, dijitalleşmenin karşısında net bir duruş sergileyebilen usta bir kalemşör. Herşeyden önce Sefa'nın marker'ları ile gerçekleştirdiği çizgileri resim sanatına ve geleneksel çizime kuvvetli bir referans sağlıyor. Kimilerine göre kağıt ve marker kombinasyonu göreceli olarak sınırlı bir palet gibi yorumlanabilirken, dikkatli bir izleyici için bu teknik kompozisyona ve anlatıya daha iyi odaklanma sağlayan akıllı bir manevra ve strateji oluveriyor. Üstelik Sefa, bellek, travma, benlik ve iç çatışmalar, toplumsal ve politik sorgulamalar gibi ağır temalar ile masum gözükken öğelerle temsiliyet verip, çaktırmadan uğraşırken bunları basit ama güçlü bir araçla, yani resmen sonuçta kağıt ve kalem ile ifade etmiş oluyor ve bu da hem görsel hem de kavramsal olarak kuvvetli bir ifade şekli oluşturuyor. (Bir yandan da bu durum tam Sefa'nın karakterindeki ince hicivsel yöne, oradaki dualiteye tekrar göz kırıyor)

Sefa'nın kalemşör sanatı, bütün bu bahsettiğim özellikleriyle nitelikli ve kalabalıktan kolayca sıyrılan bir tavır sunuyor. En çok da sanat tarihinden gelen o yüklü mirası bugünün diliyle yeniden yorumlama fırsatı sunduğu için kullandığı sanat dilini kıymetli buluyorum...Bir sanatçının ustalık döneminin 80'li yaşlarında başladığını düşünür isek sevgili Sefa'nın önünde daha verimle üretebileceği çok yıl olduğunu bilmek bana mutluluk veriyor. Gelecekte hangi okyanuslarda yüzerse yüzün, her zaman kalemini bir kılıç gibi kuşanacağına ve böylelikle de çağdaş sanattaki dijital eğilimlere karşı düşünsel ve görsel dengeleme sağlayan sanatçılardan biri olacağına içtenlikle inanıyorum.

Today, gaining access to the art world is one of the most desired ways of climbing the ladder of social privilege. Can we imagine a time when loving art and wanting to own it was more popular than now?... In the cultural industries, there is almost no field that earns one as positive a social score as art; forming a closeness with art and its creators and, as a requirement of capitalism, buying art and owning it has a major impact on these parameters. Moreover, beyond the mere impulse to possess, the person seeking to acquire an artwork is now entirely part of an experience culture... Exhibitions, fairs, performances, digital works at dizzying speed push us into a tunnel that is both experiential and consumptive.

Yet, not everything in today's art ecosystem is as appealing, colorful, and idyllic as it appears from the outside. Alongside all the positive beauties the art world offers both artists and collectors, there are also dangers and dark turns. Let's speak frankly: overpriced artworks, curators who sometimes organize meaningless exhibitions, critics who frequently hide behind dense jargon, certain art fairs that tend to encourage superficial collecting practices, galleries that put excessive pressure on artists to produce new work, and a whole range of issues such as money laundering and tax evasion. And before their eyes glaze over and they throw in the towel, there are also those collectors who patiently, passionately, and lovingly try to identify and discover good artists and good art. Of course, let's avoid any misunderstandings: according to this description, collectors might appear to be the most innocent actors in the scene but that is not always the case, and the arrows of criticism must always be shot in both directions, as I should note here.

It was right in the midst of such a dynamic yet chaotic period that I began encountering the works of Sefa Çakır. While managing a non-profit art institution, while passionately trying to build my own collection, and as an extension of that, while trying to personally get to know the creators of the works in my collection...

Collecting has many capricious aspects, many layers of motivation, but at its core, it is an intensely subjective journey. In my journey, if I form a bond with a work and ultimately acquire it, then the instinct to form a friendship with its creator and get to know them as closely as possible becomes an essential impulse. Of course, this is not always possible with everyone, yet Sefa has been one of the artists who made this most possible always open to dialogue, always answering my questions with great sincerity. Looking back now, over the years, while setting up an exhibition or mounting a frame on a wall, Sefa came running and supported us countless times and he did so without any diva-like attitude and with that pure sincerity of his (yes, he is young now, but I don't think he will grow into a diva later either). Our conversations about art, about life always enriched the environment. We visited and interpreted exhibitions of other artists together, and through such a natural flow, I eventually had the chance to acquire several of Sefa's works.

In my opinion, when Sefa came from that beautiful land of Safranbolu, he seems to have absorbed its spirit deeply into his own, for the first thing that struck me both in his works and in his personality was a kind of crystalline innocence and sincerity. Essentially, Sefa's works stand somewhere between drawing and painting. They are mostly figurative, yet they also gesture toward abstraction. One of the qualities I find crystalline is the graphic clarity in his works and that aesthetic which, from afar, does not seem minimal at all, yet in essence truly is. An aspect of Sefa's personality holds a gentle sense of wit, and this subtle satirical quality, I believe, is cleverly woven into his works through hidden visual codes. For example, the signature themes of his works babies and children, mothers and children, groups of children playing appear innocent at first glance, but actually represent anxiety, fragmentation, and the search for identity and selfhood. And when we look at them a second time, they cast back at us glances that subtly unsettle. The use of black-and-white lines refers to engraving techniques, while the mosaic-like fragmentations around the figures are patiently woven. But wait are the figures fragmenting, or are they actually coming together? Sefa's works are remarkably successful at leaving us suspended somewhere in between. The sense of rupture and deformation in his portraits seems to touch the conflicts that exist within each of us. His compositions feel timeless and placeless, which quietly creates a deep existential uncertainty.

Beyond all these conceptual qualities, I am also deeply impressed by Sefa's craftsmanship his "penmanship." Sefa is devoted to paper and marker pens, and the vast majority of his works are produced using this technique.

Themes may come and go, they may evolve over time, but in my view, the artist's technique and consistency in technique are profoundly important. And it is precisely at this point that Sefa becomes an artist who, despite the entire digitalization of the 21st century, refuses to put down his pen demonstrating with clear intent that the drawn line remains an exceptionally powerful expressive tool in art. In an age when artificial intelligence stands before us both as support and as threat, and at a time when automation is striving to become increasingly prevalent, who among us can deny the rising value of craftsmanship, tactility, and the singularity of the human touch and perhaps the fierce competition between these two realms? As we all observe, the strengthening of idea-driven and conceptual art, combined with the possibilities of digitalization, has revived craft practices with immense richness forming the pluralistic and abundant language of contemporary art. Contrary to certain entrenched beliefs, craft is still not separate from art today, for it fosters a deep relationship between the artist and the material.

The delicate craftsmanship in Sefa's works is woven through his pens and markers, and for this reason, he is quite literally a master penman who can stand firmly against digitalization. Above all, Sefa's lines created with markers provide a strong reference to the art of painting and to traditional drawing. For some, the combination of paper and marker may seem like a relatively limited palette, but for a careful viewer, this technique becomes a clever maneuver—one that enables better focus on composition and narrative. What's more, while subtly dealing with heavy themes such as memory, trauma, selfhood and inner conflicts, social and political inquiry Sefa uses seemingly innocent elements and expresses these themes with a simple yet powerful tool: ultimately just paper and pen. This results in an expression that is visually and conceptually strong. (And this, in turn, again winks at that subtle sense of irony in Sefa's character—the duality present there.)

Through all these qualities, Sefa's penmanship offers a refined stance that easily distinguishes itself from the crowd. Above all, I value his artistic language because it provides an opportunity to reinterpret the weighty legacy of art history in today's terms... Considering that an artist's true maturity often begins in their eighties, it brings me joy to know that dear Sefa has many productive years ahead. No matter which oceans he chooses to swim in the future, I sincerely believe he will always wield his pen like a sword and thus remain one of the artists who provide intellectual and visual counterbalance to the digital currents in contemporary art.

Defne Tulga Kirişçi

Sefa'nın bu işine baktığımda, ilk hissettiğim şey kurgudan çok bir duygunun ağırlığı oluyor. Çizgiler, yüzeyde beliren her ayrıntıyı bir hafıza alanına dönüştürüyor. Arka plandaki eski ev, birbirine sarılmış çocukların sığınağı gibi; terk edilmiş ama hâlâ yaşamın izlerini taşıyor. Bana Andrew Wyeth'in Christina's World'ünü hatırlatıyor, ama Sefa'nın evi yalnızlıktan çok bir hatıranın sıcaklığını taşıyor.

Sefa'nın çizgilerinde bir sabır, içtenlik var. Onun çizgileri biçimden çok zamanı kaydediyor. Bu yüzden eserlerinde hem bir dürüstlük hem de tanıdık bir sıcaklık hissediliyor. Bu resimde çocukluk bir anı değil, bir varoluş biçimi gibi. Çocukların birbirine sarılışı kardeşliğin ötesinde bir güven ve korunma duygusu taşıyor. Bu yüzden resimde hissedilen o hüznün, sonunda yerini dinginliğe bırakıyor.

Ben bu yazıyı bir sanatsever olarak değil, yıllar içerisinde onun üretimine tanıklık eden bir arkadaş olarak yazıyorum. Çünkü Sefa'nın sanatında beni en çok etkileyen şey, o içtenliktir: gösterişsiz, sade ama derin.

When I look at this work of Sefa's, the first thing I feel is not the fiction but the weight of an emotion. The lines turn every detail that emerges on the surface into a space of memory. The old house in the background feels like a refuge for the children holding each other; abandoned, yet still carrying traces of life. It reminds me of Andrew Wyeth's Christina's World, but Sefa's house carries the warmth of a memory rather than loneliness.

There is patience and sincerity in Sefa's lines. His lines record time more than form. That is why his works convey both honesty and a familiar warmth. In this painting, childhood feels not like a memory but a way of being. The way the children hold each other expresses a sense of trust and protection beyond mere siblinghood. For this reason, the sorrow felt in the painting eventually gives way to a sense of calm.

I am writing this text not as an art enthusiast, but as a friend who has witnessed his production over the years. Because what affects me the most in Sefa's art is that sincerity: unpretentious, simple, yet profound.

"" 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

" ", 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

" ", 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

" ", 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

" ", 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

" ", 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

" ", 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm (x2)

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

" " 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

" " 2025
Marker on paper
70 x 100 cm

" " 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
70 x 100 cm

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

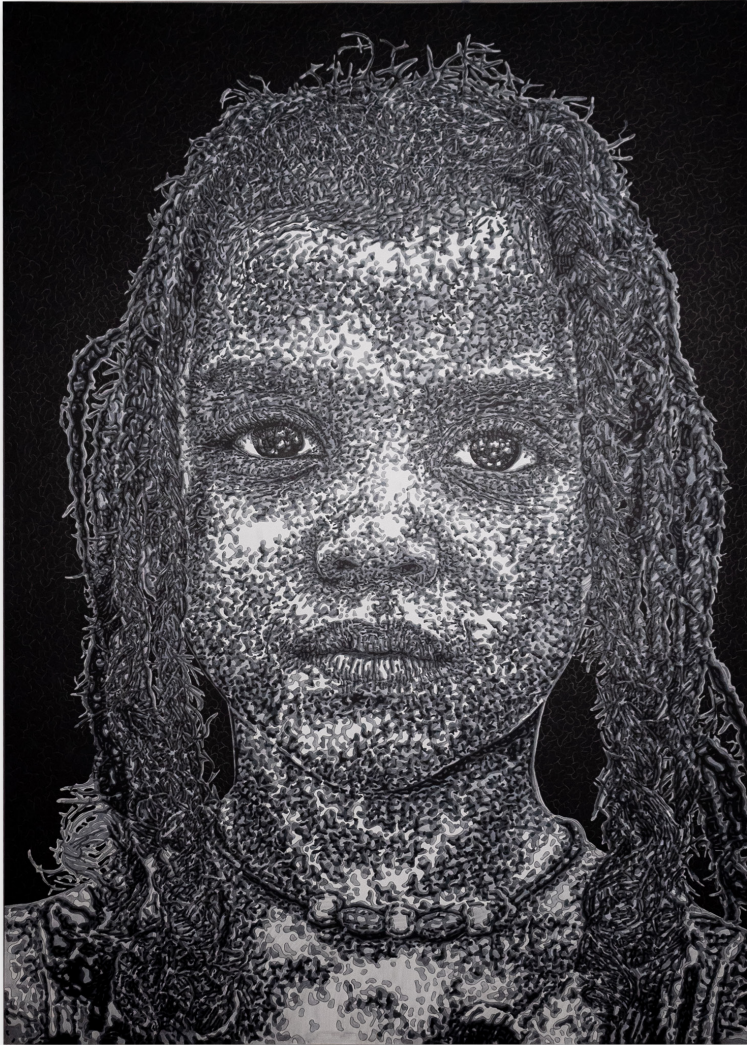
“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
70 x 100 cm

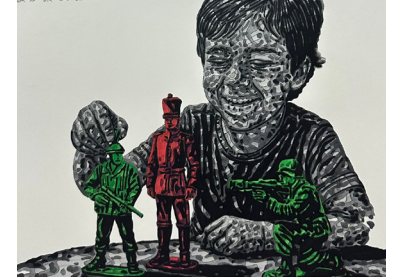
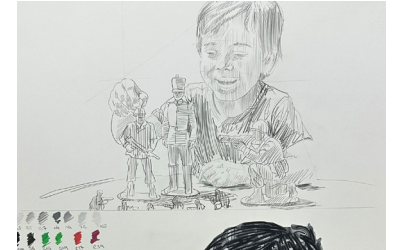
“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
70 x 100 cm

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

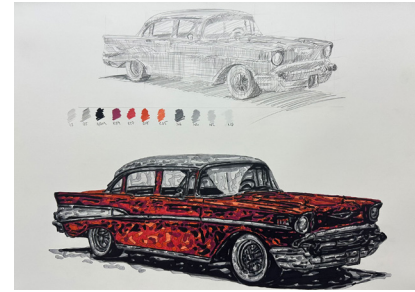

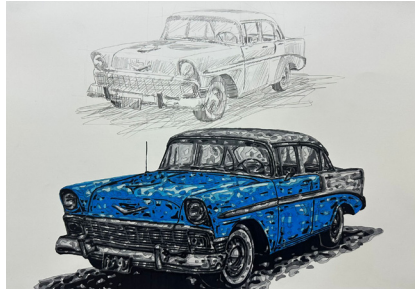
“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
100 x 70 cm

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
Her biri | Each 35 x 50 cm

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
Her biri | Each 50 x 35 cm

“ ”, 2025
Kâğıt üzerine Marker | Marker on paper
Her biri | Each 35 x 50 cm

Teşekkürler

Sefa Çakır

Sanat yolculuğumda hayalini kurduğum projeleri hayata geçirmeme, farklı sergileme tekniklerini cesaretle denememe ve tüm süreç boyunca samimiyetle, sevgiyle yanımda durduğu, gerçek bir dost olduğu için Nisa Taşyar Savaş'a ve Vision Art Platform'un değerli ekibine içtenlikle teşekkür ederim.

Sosyal hayattaki dostluğu ve teknik bilgisiyle her zaman güven veren Yunus Emre Aybastı'ya en derin şükranlarımı sunarım.

Dünyanın farklı coğrafyalarında büyük emeklerle fotoğraflar çekip benimle paylaşarak bu serginin ruhuna katkı sağlayan Hüseyin Bircan'a, Said Tetik'e, İbrahim Öner'e ve Hüseyin Tuncabay'a gönülden teşekkür ederim.

Kişisel sergime yazdığı metinle düşünsel dünyama eşlik eden Gary Sangster'a da özel bir teşekkür borçluyum.

Sanatçı–koleksiyoner ilişkisinde yıllar boyunca biriktirdiğimiz güzel anılar, paylaşımlar ve kesintisiz destekleri için Ayşegül Çinici Yazıcı'ya teşekkür ediyorum. Arkadaşlığı, samimiyeti ve sevgisiyle varlığını her zaman hissettiren; bu serginin oluşumuna kalpten katkı sunan Defne Tulga Kirişçi'ye de içten teşekkür ederim.

Yaşadığım duyguları, heyecanları sevgiyle kuşatan; gerçekliğini derinleştiren, varlığıyla her an güç veren sevgilim, eşim Scher'e şükran duyuyorum.

Ve... gördüğüm, işittiğim, bildiğim her şeyin başka bir yüzü, başka bir anlamı olduğunu bana her gün yeniden hatırlatan; mucizeleri, insan olmayı, söze ihtiyaç duymadan anlaşmayı öğreten sevgilim Lena'ya şükürler olsun...

Thanks

I CLOSED THE DOOR *from* THE OUTSIDE

I sincerely thank Nisa Taşyar Savaş and the valuable team of Vision Art Platform for standing by me with sincerity and love throughout my artistic journey, for being a true friend, for helping me bring to life the projects I have long dreamed of, and for encouraging me to boldly experiment with different exhibition techniques.

I extend my deepest gratitude to Yunus Emre Aybastı, whose friendship and technical knowledge have always given me confidence both in social life and in my work.

I wholeheartedly thank Hüseyin Bircan, Said Tetik, İbrahim Öner, and Hüseyin Tuncabay, who traveled across different regions of the world, capturing photographs with great effort and sharing them with me, thus contributing to the spirit of this exhibition.

I owe a special thanks to Gary Sangster, who accompanied my intellectual world with the text he wrote for my solo exhibition.

I would like to thank Ayşegül Çinici Yazıcı for the beautiful memories, shared moments, and continuous support we have built over the years within the artist–collector relationship. My heartfelt thanks also go to Defne Tulga Kirişçi, whose friendship, sincerity, and affection I always feel; and who contributed to the formation of this exhibition from the heart.

I am deeply grateful to my beloved, my wife Scher, who embraces all the emotions and excitement I experience with love, deepens my sense of reality, and gives me strength at every moment with her presence.

And... my endless gratitude to my beloved Lena, who reminds me every day that everything I see, hear, and know has another side and another meaning; who teaches me miracles, what it means to be human, and how to understand without the need for words...

VISION

VISION Art Magazine

visionartplatform.co
info@visionartplatform.co
IG: @visionartplatform

VISION

